

Dan z zdravnikom na oddelku torakalne kirurgije

Nejc Gorenjak

Od začetka študijskega leta je preteklo že kar nekaj časa. Ogledovanje trupel pri predmetu anatomija, ki je nenazadnje edini predmet prvega letnika, resnično povezan z medicino, je začelo izgubljati svoj prvotni »čar«. Le kje so še isti občutki dela kot pravi zdravnik v množici pravih pacientov, ki jih prikazujejo po televizijskih serijah. Od njih me loči vsaj šest let trdega dela, če ne več. Ta neučakanost me je pripeljala do tega, da sem ubral bližnjico in se odločil za obisk oddelka torakalne kirurgije, v upanju, da vsaj za nekaj trenutkov občutim vrvež dela zdravnikov.

Okoli osme ure zjutraj me je dvigalo popeljalo čisto na vrh kirurške stolpnice Splošne bolnišnice Maribor. Tam me je sprejel dr. Zorko in mi z veseljem razložil nekaj o zgodovini dela na tamkajšnjem oddelku kirurgije. Kot vedno, se je delo pričelo z jutranjim sestankom in nekaj skodelicami kave. Ta, sem kasneje ugotovil, je še kako potrebna v tako razgibani službi. Sledila je vizita oziroma pregled stanja pacientov na oddelku. Med njimi je bil tudi bolnik, ki je čakal na operacijo zaradi suma tumorja. Tu mi je dr. Zorko dal prvo pravo lekcijo o delu in pristopu do takšnih bolnikov, katerega načelom, po njegovih besedah, ne sledijo vsi zaposleni in s tem otežujejo zdravljenje takšnega pacienta.

Brez prave psihične priprave na naslednje dogodke sem se kmalu zatem znašel v majhni sobi z zelenimi oblačili, maskami in čudnimi pokrivali. Belo haljo, na kateri sem ponosno nosil priponko z imenom, sem zamenjal za eno teh oblačil. V ogledalu na nasprotni steni sem še enkrat preveril, ali mi izgled kirurga pristoji in kot drugi vstopil v dolg hodnik. Na vseh straneh so imele operacijske sobe svoje vhode. Mimo mene so hitele medicinske sestre z vsemi mogočimi napravami in kirurgi, ki so bili s svojimi mislimi najbrž že pri svojih pacientih pod velikimi premičnimi lučmi. Vstopil sem v operacijsko dvorano številka šest. Na operacijski mizi je ležal možakar, ki sem ga prej obiskal na viziti. Deloval je že nekoliko omotično, kar je nakazovalo, da se bo operacija kaj kmalu začela. Pomagal sem pri nameščanju opornih blazin, budno sledil postopku umivanja rok, in že je bil tu stavek: »Začenjam z operacijo!«. Skalpel je zdrsel po koži prsnega koša. Za seboj je pustil krvavo sled drobnih prerezanih kapilar. Postopoma so se kirurgi prebijali od podkožja preko mišic in zahtevnega razširjanja medrebrnega prostora z zastrašujočo kovinsko napravo, katere replike vidavamo v grozljivkah, do pljuč. Najprej so se ta normalno dvigovala in spuščala, nato pa posedla in pogled se mi je usmeril na krčenje in sproščanje srčne mišice. Medtem je skupina kirurgov že našla »sporno mesto« in po uspešnem manevriranju s skalpeli pričela zapirati prsni koš. Tu se moje navdušenje seveda ni končalo, kajti kmalu sem prisostvoval pri operaciji kile. Ta je bila v primerjavi s prvo manj »krvava« in tudi, glede na prejšnje štiri ure, precej krajša. Po tem pa so bila moja stopala že precej izmučena zaradi obveznih in skrajno neudobnih obuval, zato sem se odločil dan v bolnišnici končati. Še zadnjič sem se z belim ovratnikom sprehodil do garderobe in vmes požel nekaj pogledov obiskovalcev bolnice v smislu: »Tako mlad, pa zdravnik«. Resnice jim seveda nisem razkril občutek je bil predober.

Oddelek torakalne kirurgije sem zapustil poln navdušenja nad delom v operacijskih sobah in spoštovanja do zdravnikov kirurgov. Situacije, s katerimi se soočajo vsak dan, so velikokrat daleč od tistih, ki smo se jih in se jih bomo učili iz knjig, in zahtevajo veliko mero zbranosti, znanja, zdrave presoje in odgovornosti. Seveda so jim v pomoč tudi medicinske sestre in vsemogočna ... jutranja kavica. Pred mano je sedaj »samo« še tistih šest let do specializacije, toda vedenje, da bo delo izjemno zanimivo, jih samo olajša.